

1

3 WYROK

3.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

4 Protokolant: staż. Katarzyna Szymczak

6 przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Pawła Gryzieckiego

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2022 r.

sprawy **T. Ż.**

oskarżonego z art. 157 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

7 od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 27 września 2021 r., sygn. akt II K 1283/19

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. R. kwotę 840 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej w postępowaniu odwoławczym.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 11/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 27 września 2021 r., sygn. akt II K 1283/19

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 167 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 391 § 1 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o bezpośrednie przesłuchanie świadka G. K., w sytuacji gdy jego zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego Sąd I instancji uznał za istotne i pozwalające na przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za złamanie palca V lewej ręki u pokrzywdzonego, a nadto wniosek o bezpośrednie przesłuchanie świadka został zawarty w akcie oskarżenia, co nie pozwala na przyjęcie, iż przedmiotowy wniosek dowodowy zmierzał do przedłużenia postępowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Jedną z naczelnych zasad procesu karnego, jak trafnie zauważył apelujący, jest zasada bezpośredniości. Znamiennym jest jednak, iż zasada ta może doznać ograniczenia w wyjątkowych wypadkach, gdy sąd jest uprawniony do odczytania zeznań złożonych przez danego świadka przed innym organem procesowym. Jeden z takich wyjątków przewiduje przepis art. 391 § 1 kpk. Zgodnie z nim pobyt</p>		

świadka za granicą jest samodzielną podstawą do odczytania protokołów jego zeznań bez względu na ich wagę dla prowadzonego postępowania. Jedynym warunkiem, jaki stawia się sądowi korzystającemu z uprawnień wynikających z art. 391 § 1 kpk jest ustalenie, że pobyt świadka za granicą musi być długotrwały lub stały (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt IV KK 67/19, Lex nr 2650268; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 listopada 2017 r., sygn. akt II AKa 270/16, Lex nr 2574099). Przenosząc powyższe na grunt kontrolowanej sprawy należało stwierdzić, że zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne dla zastosowania przez Sąd I instancji art. 391 § 1 kpk i odczytania na rozprawie zeznań świadka G. K. złożonych w postępowaniu przygotowawczym. W toku procesu ustalono bowiem, że świadek ten na stałe zamieszkuje w N. i nie miał możliwości stawienia się na rozprawę. W takiej sytuacji skorzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 391 § 1 kpk było uzasadnione i w żaden sposób nie naruszało prawa do obrony oskarżonego, a nadto nie pozostawało w kolizji z zasadą bezpośredniości. Podkreślić trzeba, że w trakcie przesłuchania mającego miejsce w postępowaniu przygotowawczym świadek G. K. przedstawił ze szczegółami wszystko co zaobserwował odnośnie inkryminowanego zdarzenia. Ponadto opisywany dowód osobowy nie miał charakteru pierwszoplanowego, jak wskazał obrońca, bo takie znaczenie miały zeznania pokrzywdzonego K. R. oraz wyjaśnienia oskarżonego. Nie było więc potrzeby podejmowania dodatkowych czynności mających na celu ponowne przesłuchanie

G. K. chociażby w ramach pomocy prawnej, czy też za pomocą urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, co proponował w piśmie z dnia 29 sierpnia 2021 r. pełnomocnik świadka G. K.. Wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy było wykorzystanie instytucji z art. 391 § 1 kpk i poprzestanie na odczytaniu na rozprawie zeznań tego świadka z postępowania przygotowawczego. Nie stało temu oczywiście na przeszkodzie podanie do aktu oskarżenia przez prokuratora tego świadka do wezwania na rozprawę, skoro informacja o pobycie G. K. na stałe za granicą pojawiła się dopiero na etapie rozpoznawania sprawy przed Sądem I instancji. Poza tym warto jeszcze zauważyć, że apelujący nie wskazał żadnych takich okoliczności, które konkretnie wymagałyby bezpośredniego przesłuchania świadka G. K..

Skoro postępowanie odwoławcze nie wykazało żadnych uchybień procesowych w decyzji Sądu Rejonowego o zastosowaniu art. 391 § 1 kpk to naturalną konsekwencją takiego stanu rzeczy było uznanie bezzasadności tej części rozpatrywanego zarzutu, w której obrońca upatrywał naruszenia procedury karnej z art. 170 § 1 pkt 5 kpk. Złożenie przez obrońcę wniosku o bezpośrednie przesłuchanie świadka G. K., przebywającego na stałe poza granicami Polski, musiało spotkać się z decyzją o oddaleniu takiego wniosku jako zmierzającego jedynie do przedłużenia postępowania skoro faktycznie bezpośrednie przesłuchanie świadka na rozprawie

było niemożliwe właśnie z uwagi na jego zamieszkiwanie za granicą. Natomiast brak było podstaw do podejmowania przez Sąd I instancji czynności zmierzających do przesłuchania świadka w ramach pomocy prawnej przez organ zagraniczny, ponieważ jego zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym były wyczerpujące i wystarczająco konkretne. Nie bez znaczenia dla badanej kwestii pozostaje spory już upływ czasu od inkryminowanego zdarzenia, które miało miejsce w dniu 6 sierpnia 2019 r. Zasady doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, że po upływie tak znacznego okresu G. K. niewiele pamiętałby z przebiegu niedotyczącego jego bezpośrednio zdarzenia w warsztacie pokrzywdzonego K. R.. Okoliczność ta dodatkowo potwierdza trafność decyzji organu pierwszoinstancyjnego o poprzestaniu na odczytaniu zeznań świadka z postępowania przygotowawczego w oparciu o przepis art. 391 § 1 kpk oraz w konsekwencji oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o bezpośrednie przesłuchanie tego świadka.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Ż. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Szamotułach.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by doszło do naruszenia reguł proceduralnych wyrażonych w art. art. 167 kpk w zw. z art. 6 kpk w zw. z art. 391 § 1 kpk w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk w zw. z art. 410 kpk. Okoliczności przedmiotowej sprawy uprawniały Sąd Rejonowy do odczytania na rozprawie protokołu zeznań G. K. zarejestrowanych w toku postępowania przygotowawczego i decyzja ta w żaden sposób nie naruszała ani prawa do obrony, ani tym bardziej zasady bezpośredniości, która w takich właśnie przypadkach doznaje ograniczeń.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.2.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uznanie za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego w zakresie w jakim Sąd I instancji uznał, iż do złamania palca V lewej ręki doszło w wyniku umyślnego działania oskarżonego podczas gdy wskazane okoliczności nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym i brak jest podstaw do przyjęcia, iż do złamania V palca lewej ręki, doszło na skutek zachowania oskarżonego; - uznanie za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego w zakresie 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

okoliczności związanych z wizytą oskarżonego w warsztacie, podczas gdy zeznania pokrzywdzonego są tendencyjne i niezgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym m.in. w zakresie, w jakim pokrzywdzony wskazał, iż oskarżony uderzył w twarz pokrzywdzonego;

- uznanie zeznań świadka W. N. za materiał dowodowy potwierdzający sprawstwo oskarżonego w sytuacji, gdy jej zeznania w wysokim stopniu nie korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, a ich właściwa ocena prowadzi do wniosku, iż W. N. (1) nie posiada wiedzy co do faktu, czy to zachowanie oskarżonego doprowadziło do złamania palca V lewej ręki u pokrzywdzonego;

- uznanie za wiarygodne zeznań świadka W. N. w zakresie okoliczności związanych z wizytą oskarżonego w warsztacie, podczas gdy zeznania świadka są tendencyjne, nakierowane na obronę wersji wydarzeń prezentowanej przez pokrzywdzonego i niezgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym;

- uznanie, iż świadek G. K. w swoim zeznaniach pośrednio potwierdził zeznania pokrzywdzonego w zakresie obrażeń ręki, jakich doznał w wyniku umyślnego działania oskarżonego, podczas gdy treść tych zeznań w ogóle nie odnosi się do złamania palca, a tym bardziej do przyczyny rzezonego złamania, świadek wskazywał na niewielką intensywność zdarzenia, a przedstawiony przez G. K. przebieg zdarzenia nie daje żadnych podstaw dla stwierdzenia, że zachowanie

	oskarżonego doprowadziło do spowodowania zarzucanych obrażeń u pokrzywdzonego, a prawidłowa ocena zeznań świadka nie potwierdza okoliczności przyjętych przez Sąd I instancji.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd odwoławczy stwierdził, że przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była prawidłowa i uwzględniała w odpowiednim stopniu dyrektywy z art. 7 kpk, a więc zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego rozstrzygnięcia zasadniczo wymienił wszystkie dowody bądź ich części (inaczej tylko w przypadku zeznań M. C.), którym przyznał przymiot wiarygodności, a także wyodrębnił te, które na przypisanie takiej cechy nie zasługiwały. Nie zabrakło też w uzasadnieniu wskazania powodów, które wpłynęły na takie a nie inne ukształtowanie oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Prawdą jest, że Sąd Rejonowy powinien dochować większej staranności w tej, newralgicznej części sporządzonego uzasadnienia wyroku i przedstawić szerszą argumentację. Niemniej jednak nawet w takim kształcie, w jakim została ona zaprezentowana, była wystarczająca dla przeprowadzenia skutecznej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia. Reasumując, Sąd odwoławczy po zapoznaniu się z materiałem dowodowym sprawy nie dostrzegł powodów, które przemawiałyby za tym by w</p>		

jakikolwiek sposób podważać słuszność przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku oceny dowodów. Mankamenty uzasadnienia Sąd II instancji miał zaś obowiązek usunąć, dopełniając rozważań w zakresie, w jakim zarzuty podniósł obrońca.

Na wstępie Sąd Okręgowy zauważa, iż apelujący negując prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zgromadzonego materiału dowodowego nie wskazał konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy czy doświadczenia życiowego, które miałyby zostać naruszone przez Sąd Rejonowy przy wykonywaniu tej czynności, a ograniczył się do przedstawienia swojej subiektywnej, alternatywnej oceny dowodów, dokonanej w taki sposób by pokazać podstawy do uniewinnienia T. Ż. od przypisanego mu przestępstwa. Taka konstrukcja zarzutu osłabiała szanse na powodzenie apelacji. Warto więc przypomnieć, że podnoszenie zarzutu opartego jedynie na odmiennej ocenie dowodów dokonanej przez skarżącego, bez wskazania błędów natury faktycznej, logicznej, usterek w rozumowaniu, oparcia się na nieujawnionym materiale dowodowym albo tylko na części materiału dowodowego, nie może prowadzić do podważenia wyroku Sądu I instancji. We wniesionej w niniejszej sprawie apelacji skarżący tak właśnie czynił, skoro przedstawił jedynie własną, odmienną od dokonanej przez Sąd I instancji ocenę dowodów, nie respektując wymogu uwzględnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Ten przewidziany w art. 410 kpk obowiązek dotyczy nie tylko sądu przy rozstrzyganiu konkretnej sprawy, ale także

powinien być przestrzegany w środkach odwoławczych przez skarżących. Bez tego zawarte tam rozważania zawsze będą oceniane jako nieuprawnione, a więc i dowolne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., sygn. akt II KK 135/19, opubl. Legalis nr 1922670).

Przechodząc już do konkretnych dowodów to skarżący przede wszystkim nie zgadzał się z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną zeznań pokrzywdzonego K. R. oraz jego dziewczyny W. N., a więc najistotniejszych (choć nie jedynych) dowodów świadczących o winie i sprawstwie podsądnego. Sąd odwoławczy nie podzielił zapatrywań apelującego dochodząc do wniosku, że dowody te zasługiwały na przypisanie im waleru wiarygodności. Nie osłabiałoby przy tym wersji oskarżenia to, że pokrzywdzony składając zeznania nie był w stanie podać, kiedy dokładnie i w jaki sposób doszło do złamania jego V palca lewej ręki. Należało bowiem pamiętać, że zdarzenie miało niespodziewany i dynamiczny charakter, ponieważ pokrzywdzony nie wiedział o wezwaniu oskarżonego do jego warsztatu, który pojawił się jeszcze w asyście dwóch pracowników. K. R. nie mógł przy tym przewidzieć, że przybyły, nieznan mu wcześniej mężczyzna – T. Ż., ostro wystąpi z żądaniem. Sekwencja następujących potem zdarzeń była błyskawiczna. Trudno oczekiwać by w takich okolicznościach pokrzywdzony zaobserwował w którym dokładnie momencie doszło do złamania palca u jego lewej ręki, zwłaszcza że znajdował się w stanie wzburzenia emocjonalnego i działania adrenaliny. Niemniej niewątpliwie pokrzywdzony doznał

tego obrażenia w trakcie przepychanek, szarpaniny z T. Ż., będącym w tym zdarzeniu agresorem. Co bowiem w tym miejscu należy silnie zaakcentować, a co wynika z dowodów uznanych przez Sąd Rejonowy za wiarygodne, oskarżony nie przybył do warsztatu samochodowego w pokojowych zamiarach, a pokrzywdzony dowiedziawszy się o jego żądaniu, nie chciał aby oskarżony przebywał w jego warsztacie, co mu wyraźnie zakomunikował. T. Ż. nie dostosował się do tych zaleceń i kontynuował napastliwe zachowania, stawiając opór przed wyjściem z warsztatu pokrzywdzonego. Ponadto, nie osłabiała wiarygodności zeznań K. R. okoliczność, że zaraz po zakończeniu szarpaniny pokrzywdzony był w stanie przedstawić H. L. dokumenty do podpisania, czy też brać udział razem z innymi osobami w wypychaniu samochodu z warsztatu. Jak już wspomniano wcześniej K. R. był wówczas pod wpływem silnych emocji, które mogły hamować odczuwanie przez niego bólu związanego ze złamaniem palca. Nie jest wcale tak, jak twierdził obrońca, że w każdym przypadku ból towarzyszący złamaniu jest na tyle duży, że uniemożliwia podejmowanie danej osobie innych czynności. Niezbędne jest jeszcze zwrócenie tutaj uwagi na to, iż pokrzywdzony zaraz po oddaleniu się oskarżonego i związanych z nim osób z warsztatu mówił o bólu palca i podejrzeniu jego złamania. Wynika to wprost z zeznań W. N., M. C., G. K. oraz A. R.. Ponadto pokrzywdzony udał się niezwłocznie na obdukcję lekarską, która potwierdziła złamanie V palca lewej ręki. Wszystko to analizowane łącznie potwierdza wersję zdarzeń prezentowaną w

zeznaniach przez K. R.. Rację miał więc Sąd Rejonowy podkreślając korelację zeznań pokrzywdzonego z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym obdarzonym cechą wiarygodności. Sąd odwoławczy nie miał też żadnych zastrzeżeń do wyniku oceny zeznań W. N.. Dokonując miarkowania wartości tego dowodu osobowego Sąd I instancji miał na względzie relację łączącą świadka z pokrzywdzonym. Trafnie jednak uznał, że nie pozbawiało to prawdziwości zeznań partnerki pokrzywdzonego, która opisała inkryminowane zdarzenie w taki sposób, w jaki je zaobserwowała ze swojej perspektywy. Pewne różnice w opisie sytuacji z dnia 6 sierpnia 2019 r. widoczne w zeznaniach K. R. oraz między nimi a zeznaniami W. N. nie dyskwalifikowały tych dowodów jako niewiarygodnych. Jak już wspomniano wcześniej, zdarzenie miało dość dynamiczny przebieg i trwało stosunkowo krótko, co mogło wpłynąć na pewne różnice w spostrzeżeniach osób obecnych na terenie warsztatu samochodowego. Podobnie nie obniżało wartości tego dowodu to, że W. N. (1) nie potrafiła wskazać dokładnego momentu kiedy doszło do złamania palca u jej chłopaka. Skoro nie wiedział tego nawet sam pokrzywdzony, to trudno tego oczekiwać od osoby obserwującej zajście. Pokrzywdzony podczas przesłuchań podawał co prawda możliwe momenty kiedy doznał obrażenia ciała, starając się pomóc w sprawie, co obrona nieskutecznie próbowała wykorzystać dla utraty wiarygodności jego zeznań. Sąd odwoławczy nie zgodził się przy tym z twierdzeniem apelującego, że zeznania K. R. były tendencyjne i niezgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym odnośnie

wskazania, że oskarżony został przez oskarżonego uderzony w twarz. Sąd Rejonowy nie zajął się co prawda tym elementem relacji świadka, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ustalił jedynie aby nastąpił skutek w postaci obrażeń w użębieniu pokrzywdzonego. Nie zakwestionował natomiast i słusznie, konsekwentnych zeznań K. R. oraz jego dziewczyny W. N., że oskarżony w początkowej fazie zajścia przy bramie wyjściowej uderzył pokrzywdzonego w policzek. Świadek G. K. widział następnie u w/wym czerwony policzek, a sam pokrzywdzony informował o tym funkcjonariusza Policji z K. zgłaszając interwencję (vide: notatka urzędowa i zeznania świadka M. P.).

Ponadto nie sposób było zgodzić się z obrońcą, że zeznania świadka G. K. nie potwierdzają złamania palca pokrzywdzonego w trakcie szarpaniny z oskarżonym. Z zeznań wymienionego wynika jednoznacznie, iż zaraz po oddaleniu się T. Ź. z warsztatu samochodowego pokrzywdzony skarżył się na ból ręki. Powyższa okoliczność w powiązaniu z treścią pozostałych zgromadzonych w tej sprawie dowodów dawała podstawy do stwierdzenia, że do obrażeń ciała doszło podczas kontaktu bezpośredniego z oskarżonym, pełniącym tutaj rolę agresora stawiającego opór względem zachowań K. R. zmierzających do usunięcia oskarżonego z posesji. Nie ma większego znaczenia, że świadek G. K. nie wiedział kiedy dokładnie i w jaki sposób doszło do złamania palca. Jak już wyżej stwierdzono ustalenie tej okoliczności w kontrolowanej sprawie jest bowiem niemożliwe. Treść zgromadzonych dowodów

nie pozwalala na poczynienie aż tak precyzyjnych ustaleń. Nie wykluczało to jednak przypisania T. Ż. odpowiedzialności karnej za czyn z art. 157 § 1 kk, o czym była już mowa wcześniej.

Reasumując powyższe, Sąd odwoławczy nie stwierdził takich uchybień w procesie oceny zgromadzonego materiału dowodowego, które mogłyby mieć znaczenie dla zasadności zapadłego wyroku skazującego. Wszystko zostało dokonane w zgodzie z dyrektywami wyrażonymi w art. 7 kpk, czego nie sposób powiedzieć o ocenie dowodów zaproponowanej w apelacji obrońcy oskarżonego. Była ona bowiem, w odróżnieniu od oceny w wydaniu Sądu Rejonowego, jednostronna i nieobiektywna.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Ż. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Szamotułach.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie został oceniony przez Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy. Stwierdzenie to dotyczy m.in. wartości dowodowej zeznań pokrzywdzonego oraz świadków W. N. i G. K.. Kontrola instancyjna

<p>zaskarżonego orzeczenia nie potwierdziła słuszności stanowiska obrońcy oskarżonego o konieczności ingerencji w ten wyrok poprzez uniewinnienie podsądnego od przypisanego mu czynu, jak również nie stwierdzono powodów przemawiających za wydaniem orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.</p>		
Lp.	Zarzut	
3-3.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk poprzez dokonanie nieprawidłowej oceny wyjaśnień oskarżonego T. Ż., uznając je za niewiarygodne, w sytuacji gdy uznać je należy za spójne, logiczne i znajdujące oparcie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Apelujący zarzucając Sądowi Rejonowemu niepoprawną ocenę dowodową, tym razem w zakresie wyjaśnień T. Ż., nie wskazuje żadnych konkretnych zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy, czy doświadczenia życiowego jakie miałyby zostać naruszone podczas tej czynności. Prawdą jest, że oskarżony konsekwentnie w toku całego procesu nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jednakże jego wersja zdarzeń nie była, wbrew odmiennym zapatrywaniom obrońcy, zgodna z pozostałym, wartościowym materiałem dowodowym. Nawet wymienieni przez skarżącego świadkowie: K. D., J. Ż., H. L.,</p>		

P. N., G. K. i M. C. składając zeznania podali, że pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym doszło do przepychanki, a więc kontaktu fizycznego. Nie negował tego faktu zresztą sam oskarżony. Wymienione dowody osobowe potwierdzają więc wersję zdarzeń pokrzywdzonego, że miała miejsce szarpanina między nim a oskarżonym. Prawdą jest, że z żadnego z tych dowodów analizowanego odrębnie nie sposób wskazać jak doszło do powstania obrażeń ciała pokrzywdzonego. Niemniej jednak kompleksowe wnioskowanie co do nich wszystkich, z uwzględnieniem więzów rodzinnych, pracowniczych i koleżeńskich łączących te poszczególne osoby z oskarżonym dawało wystarczające podstawy do przyjęcia, że do złamania palca doszło właśnie w trakcie tej szarpaniny, choć nie wiadomo w którym dokładnie momencie. Nie ma natomiast jakichkolwiek podstaw aby na tych wymienionych powyżej dowodach, w ślad za obrońcą, przyjąć za prawdopodobne, że złamanie palca u pokrzywdzonego nastąpiło w innym czasie i okolicznościach np. przy wypychaniu samochodu z warsztatu, czy też w innej sytuacji bez udziału oskarżonego. Zaznaczyć należy, że napastliwy oskarżony decydując się na wejście w fizyczny kontakt z pokrzywdzonym musiał przewidywać i co najmniej godzić się na ewentualność powstania u K. R. obrażeń ciała. Tak więc podsądny działał umyślnie, co najmniej z zamiarem ewentualnym popełnienia przestępstwa z art. 157 § 1 kk. Taki też rodzaj winy umyślnej został przyjęty przez Sąd I instancji, co wynika wprost z uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k.158).

Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Ż. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Szamotułach.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na całkowitą niezasadność omówionego zarzutu. Ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, podobnie jak pozostałych dowodów, była dokonana przez Sąd Rejonowy w sposób poprawny i z poszanowaniem dyrektyw wynikających z art. 7 kpk. Nie było więc powodów dla dokonywania przez organ odwoławczy jakiegokolwiek ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.		
Lp.	Zarzut	
3.4.	Obraza przepisów postępowania, tj. art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk polegającą na pominięciu przy wyrokowaniu okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów uznanych za wiarygodne, tj. zeznań świadków K. D., J. Ż., H. L., P. N. oraz M. C. i nie uwzględnieniu w zaskarżonym wyroku okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz nieuwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie, przejawiającą się	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	w uznaniu, iż T. Ż. w dniu 6 sierpnia 2019 r. poprzez szarpanie, umyślnie spowodował uszkodzenie ciała K. R. w postaci złamania palca V lewej ręki, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie pozwala uznać, iż do złamania palca V lewej ręki u pokrzywdzonego doszło w wyniku zachowania oskarżonego.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Trzeba na początek zaznaczyć, że argumentacja przedstawiona w ramach przedmiotowego zarzutu w znacznej części pokrywa się z tą zaprezentowaną w apelacji przy okazji rozstrzygniętych już wyżej zarzutów. Mając to na względzie Sąd odwoławczy ustosunkuje się jedynie do tych treści, co do których się jeszcze nie wypowiedział. I tak, wbrew twierdzeniom skarżącego treść zeznań świadków K. D., J. Ż., H. L., P. N. oraz M. C. została uwzględniona przez Sąd I instancji przy wyrokowaniu, co wynika wprost z treści uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w którym dowody te wskazane są jako podstawa ustaleń faktycznych dokonanych w tej sprawie. Jak wyżej podkreślano, wymienieni świadkowie potwierdzali zaistnienie przepychanki pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym w trakcie zdarzenia w warsztacie samochodowym. Nie można natomiast interpretować ich zeznań w taki sposób jak to uczynił obrońca podając, że to pokrzywdzony był jej inicjatorem i dlatego winien odpowiedzieć za wszystkie jej następstwa. Przypomnieć należy, że T. Ż. nie był klientem K. R. i w jego warsztacie samochodowym		

pojawił się wezwany przez ojca J. Ż. po nieudanych negocjacjach słownych w sprawie wydania auta. Oskarżony nie miał zatem żadnego tytułu prawnego aby przebywać na posesji pokrzywdzonego, gdzie ten wykonywał prace naprawcze. Swoim zachowaniem wobec pokrzywdzonego w postaci krzyków i odgrażania się oskarżony dał zrozumiały w takim wypadku asumpt do podjęcia przez K. R. działań zmierzających do opuszczenia przez T. Ż. warsztatu samochodowego. Nie można tych zachowań interpretować jako rozpoczęcia szarpaniny. Gdyby bowiem oskarżony podporządkował się prośbom, poleceniom pokrzywdzonego o opuszczenie posesji nie doszłoby do inkryminowanego zdarzenia. Oskarżony zamiast tego nie chciał wyjść, stawiał opór, a także sam zaczął używać siły względem K. R. i w przebiegu tej sytuacji, w nieustalonym dokładnie momencie, doszło do złamania V palca lewej ręki u pokrzywdzonego. Przeciwnie wnioskowanie obrońcy oskarżonego jest zupełnie nieobiektywne i nie znajduje odpowiednio silnego potwierdzenia w zgromadzonych w tej sprawie dowodach. Teza ta odnosi się jednak do kompleksowej analizy wszystkich dowodów ocenionych jako wiarygodne. Ustalanie stanu faktycznego musi bowiem każdorazowo opierać się o całość dowodów uznanych za wiarygodne, a nie jedynie wybranych ich fragmentów dopasowanych w taki sposób by potwierdzały przyjętą przez obronę tezę o niewinności podsądnego. Warto jeszcze na koniec tego akapitu zaakcentować, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 7 kpk nie jest wystarczające samo wykazywanie, że określona grupa dowodów pozwala

<p>na przyjęcie, iż zdarzenie mogło mieć inny, alternatywny przebieg (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2021 r., sygn. akt IV KK 460/20, Lex nr 3189140).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Ż. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Szamotułach.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Wbrew odmiennym, niesłusznym, twierdzeniom obrońcy Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu treść zeznań świadków K. D., J. Ż., H. L., P. N. oraz M. C.. Kontrola odwoławcza nie potwierdziła by doszło do złamania reguł proceduralnych wynikających z przepisów art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk. W następstwie tego Sąd II instancji nie widział potrzeby ingerowania w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>3.5.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, poprzez uznanie, iż opinia sądowno-lekarska</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	z dnia 4 października 2019 r. potwierdza, iż pokrzywdzony doznał obrażeń ręki na skutek umyślnego działania oskarżonego, podczas gdy z przedmiotowej opinii wynika wyłącznie, iż w wyniku jakiegoś zdarzenia z dnia 6 sierpnia 2019 r. pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania palca V lewej ręki.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przedmiotowy zarzut stanowi potwierdzenie, że obrońca oskarżonego kreując tezę o niepoprawnej ocenie dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy opierał się jedynie na fragmentach zgromadzonego materiału dowodowego, a nie uwzględnił jego całości. Niczym nadzwyczajnym nie jest fakt, że ze sporządzonej w tej sprawie opinii sądowno-lekarskiej nie wynika w jakich okolicznościach powstały stwierdzone przez biegłego lekarza medycyny sądowej obrażenia ciała oraz kto konkretnie je spowodował. Do ustalenia tych okoliczności jest bowiem powołany Sąd, a zadaniem biegłego (posiadającego odpowiednią wiedzę medyczną) jest poddanie pokrzywdzonego badaniu lekarskiemu, zapoznanie się z ewentualną dokumentacją lekarską i stwierdzenie, czy i jakie są obrażenia ciała. Następnie, biegły ma za zadanie podać jak długo trwało naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia (do 7 dni, czy dłużej). Jest też praktykowane aby w tezie dowodowej polecić biegłemu wskazanie na możliwy mechanizm powstania tych obrażeń, lecz w tym przypadku takiego zadania medyk sądowy nie		

otrzymał. Biegły powołany w tej sprawie na etapie postępowania przygotowawczego uczynił zadość wszystkim nałożonym na niego obowiązkom i stwierdził u pokrzywdzonego obrażenie w postaci złamania palca V lewej ręki, przy czym biegły zaznaczył, iż stwierdzone obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządu ciała trwające dłużej niż 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk. Okoliczności wynikające z opisanego dowodu w połączeniu z ustaleniami dokonanymi na podstawie pozostałego wiarygodnego materiału dowodowego pozwalały na przypisanie T. Ż. sprawstwa i winy za zarzucany mu w akcie oskarżenia czyn zabroniony. Natomiast przeciwne wskazania obrońcy oskarżonego były nietrafione i potwierdzały, że obrońca konstruując postawione w apelacji zarzuty czynił to w oderwaniu od nałożonych na niego jako apelującego obowiązków wynikających z przepisów art. 410 kpk oraz art. 7 kpk.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Ż. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Szamotułach.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu.

<p>Ocena wartości dowodowej opinii biegłego sporządzonej w tej sprawie była dokonana w sposób ze wszech miar prawidłowy. Nie można tego stwierdzenia odnieść do argumentacji obrońcy, która była bardzo fragmentaryczna i czyniona w oderwaniu od treści pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.</p>		
Lp.	Zarzut	
3.6.	<p>Obraza przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez pominięcie podczas wyrokowania zeznań świadka M. C. i brak oceny jego zeznań w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Lektura treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie potwierdza by Sąd Rejonowy w ogóle pominął podczas wyrokowania treść zeznań świadka M. C.. Dowód ten został wymieniony w części 1.1. uzasadnienia „Fakty uznane za udowodnione” i bez wątplenia w połączeniu z pozostałymi wskazanymi w tym miejscu dowodami był on podstawą ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie. Krytyki wymagało jednak zaniechanie przedstawienia przez Sąd Rejonowy indywidualnej oceny tego dowodu, gdyż zeznania M. C. nie zostały omówione w części 2.1. uzasadnienia „Dowody będące podstawą ustalenia faktów”. Mimo tego niedopatrzienia ze strony organu meriti można stwierdzić, że ów dowód generalnie nie został zdyskwalifikowany i posłużył Sądowi Rejonowemu</p>		

do ustaleń faktycznych. Opis zdarzeń przedstawiony przez M. C. ogólnie korelował bowiem z okolicznościami wynikającymi z pozostałych ocenionych jako wiarygodne dowodów, U. zaś to M. C. wyraźnie starał się nie zaszkodzić oskarżonemu, który co zaznaczył, jest jego kolegą. Na rozprawie podawał, że zajmowane miejsce obserwacji powodowało, że nie zaobserwował przebiegu zdarzenia i że jego wiedza w tym zakresie opiera się na tym co mu przekazał pokrzywdzony. Z dużą ostrożnością należało zatem potraktować przekazane na przesłuchaniu przed Sądem Rejonowym stwierdzenie, że „wszystko między nimi (oskarżonym a pokrzywdzonym – dop. SO) było grzecznie i kulturalnie”. W związku z powyższym, stwierdzone w postępowaniu odwoławczym zaniedbanie oceny tego dowodu przez Sąd Rejonowy w zasadzie nie miało wpływu na prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia. W związku z powyższym zeznania świadka M. C. miały niewielką wartość dowodową, nie zawierały szczegółów ale potwierdzały okoliczność przepychanki między oskarżonym a K. R. oraz to, że po tym incydencie pokrzywdzony skarżył się na ból palca u ręki.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Ż. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Szamotułach.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Choć w uzasadnieniu wyroku nie przedstawiono oceny dowodu w postaci zeznań świadka M. C. to nie miało to wymiernego wpływu na prawidłowość wydanego rozstrzygnięcia. Można było wywnioskować z kontekstu całego uzasadnienia w jakim zakresie został on wykorzystany do czynionych w sprawie ustaleń faktycznych.		
Lp.	Zarzut	
3.7.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na wadliwym przyjęciu, iż a) oskarżony poprzez szarpanie umyślnie spowodował uszkodzenie ciała K. R., czym doprowadził do złamania palca V lewej ręki, b) oskarżony obejmował świadomością możliwość spowodowania swoim zachowaniem skutku określonego w art. 157 § 1 kk.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Oceniając zasadność zarzutu z kategorii błędu w ustaleniach faktycznych należy pamiętać o tym, iż istota tego rodzaju zarzutu nie może opierać się tylko na odmiennej ocenie materiału dowodowego i polegać na forsowaniu poglądu odnośnie do własnej oceny okoliczności sprawy, zamykającego się w głoślownej tezie, że ze zgromadzonego materiału		

dowodowego nie można wywieść, iż oskarżony jest winny zarzucanego mu czynu. Takie twierdzenie sprowadza się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, bez wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt II AKA 487/18, Legalis nr 2438327).

Mając powyższe na względzie zgłoszony zarzut oceniono jako chybiony, gdyż ze zgromadzonego materiału dowodowego, w części zasługującej na wiarę, jednoznacznie wynikało, iż T. Ź. w dniu 6 sierpnia 2019 r. w miejscowości K. na terenie warsztatu samochodowego poprzez szarpanie, umyślnie spowodował uszkodzenie ciała K. R. w postaci złamania palca V lewej ręki, które to obrażenie naruszyło czynności narządów ciała wyżej wymienionego na czas powyżej 7 dni. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy nie mogły zostać uznane za błędne albowiem opierały się w całości jedynie o tę część materiału dowodowego, jaka uzyskała pozytywny status przymiotu wiarygodności. Nie były zaś przekonujące wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdził, że przyjechał aby tylko porozmawiać z wykonawcą prac samochodowych w samochodzie jego wujka H. L. oraz, że to pokrzywdzony zaczął scysję, wypychając go z warsztatu. Prosta konsekwencją tej linii obrony było zatem zaprzeczenie przez oskarżonego aby doprowadził swoim zachowaniem do złamania palca pokrzywdzonego. W sytuacji

kiedy dowód ten był w tej części niewiarygodny trudno oczekiwać by Sąd orzekający w I instancji czynił na jego podstawie ustalenia faktyczne co do przebiegu inkryminowanego zdarzenia, sprzeczne z tym co wynikało z szeregu dowodów jakim przypisano cechę wiarygodności. Bezzasadnie zatem apelujący opierał kreowany w apelacji stan faktyczny na tym dowodzie. Również odniesienia apelującego do zeznań świadka G. K., w których podał, że intensywność zdarzeń była znikoma nie przyniosły oczekiwanego rezultatu gdyż, pomijając już fakt, iż była to ocena własna świadka, to nawet niska intensywność kontaktu fizycznego między oskarżonym a pokrzywdzonym, nie wykluczała, że wówczas u tego ostatniego mogło dojść do obrażenia ciała. Zaakcentować jeszcze trzeba, iż nie miał racji obrońca przekonując jakoby z uzasadnienia wyroku nie wynikało w sposób jednoznaczny czy Sąd przypisał oskarżonemu działanie w zamiarze bezpośrednim, czy też ewentualnym. W części 3 uzasadnienia orzeczenia „Podstawa prawna wyroku” Sąd Rejonowy wskazał, że oskarżony poprzez wejście w fizyczny kontakt z pokrzywdzonym polegający na szarpaniu godził się na spowodowanie skutku w postaci naruszenia narządów ciała pokrzywdzonego, a w tym takich, które trwałyby powyżej 7 dni. Stwierdzenie to jednoznacznie potwierdza, że wyrokujący w I instancji Sąd przyjął działanie sprawcy w zamiarze ewentualnym. Sąd Okręgowy w pełnym zakresie tą ocenę zawinienia sprawcy podziela.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. Ż. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Szamotułach.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Brak podstaw do uwzględnienia powyższych wniosków z uwagi na niezasadność omówionego zarzutu. Ustalenia faktyczne odnośnie przebiegu inkryminowanego zdarzenia były prawidłowe i w całości oparte na wiarygodnym materiale dowodowym. Przeciwnie wskazania obrońcy zasadzały się w istocie na tej części wyjaśnień oskarżonego, która została oceniona jako niewiarygodna. Nie było zatem z tego powodu podstaw do ingerencji w treść zaskarżonego orzeczenia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu I instancji utrzymano w mocy w całości.</p>	

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Powodem utrzymania wyroku w mocy była całkowita niezasadność zarzutów apelacji obrońców oskarżonego, jak też brak podstaw wskazanych w art. 439, 440 i 455 kpk, uzasadniających zmianę lub uchylenie wyroku poza granicami zarzutów i wniosków apelacji. Nadto kontrola odwoławcza nie wykazała by kara wymierzona oskarżonemu za przypisany mu czyn była rażąco niewspółmierna. Sąd Rejonowy prawidłowo bowiem wyważył wszystkie okoliczności kształtujące wymiar kary, ujęte w art. 53 § 1 i 2 kk, w tym dotychczasową niekaralność oskarżonego za przestępstwa umyślne skierowane przeciwko życiu i zdrowiu. Również orzeczony środek kompensacyjny na rzecz pokrzywdzonego jest odpowiednio dostosowany do rozmiaru niemajątkowych, ujemnych następstw jakich doznał on wskutek złamania V palca lewej ręki z winy oskarżonego.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięzłe o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł w odpowiedzi na apelację o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej K. R. w postępowaniu odwoławczym. Za uwzględnieniem jego wniosku przemawia treść art. 627 kpk, który stanowi, że od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz <u>wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego</u> . Wysokość kosztów adwokata została ustalona w oparciu o § 1 pkt 1, § 15 ust. 1 i § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

	w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).
3.	<p>Zgodnie z art. 636 § 1 kpk w razie nieuwzględnienia środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego ma on obowiązek ponieść koszty procesu.</p> <p>Mając powyższe na względzie oraz treść przepisu art. 616 § 1 kpk, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013, poz. 663 ze zm.). Ponadto na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzono oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 300 zł.</p> <p>Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw z art. 624 § 1 kpk, uzasadniających zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia całości kosztów sądowych wygenerowanych w postępowaniu apelacyjnym.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak